

ристики на времето и пространството (календар; селищно пространство; топография и топонимия); 3. Митология и демонология; 4. История на фолклористиката; краезнание. Обгледът на представените трудове дава основание на рецензентите (д-р, ст.н.с. I ст. Стоянка Бояджиева и проф. Анчо Калоянов) да отбележат тяхната евристичност и приносен характер тъкмо в полето на интердисциплинарното изследване на етнокултурните и историческите процеси, когато се привличат данни от различни области – словесен фолклор, календар, вярвания и астрономични представи, демонология, обреди, ономастика, топонимия, етимология.

От ноември 2005 г. Тодор Моллов е избран за доцент към Катедра “Българска литература” към Великотърновския университет.

На 5 април 2006 г. Висшата атестационна комисия при Министерския съвет присъди научното звание **доцент** на **МАРИЯ ИЛИЕВА ИВАНОВА** за цялостната ѝ научноизследователска и учебна дейност.

Доц. Мария Илиева завършва специалността Българска филология (с втора специалност френски език) във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий” през 1984 г. Още през 1985 г. след успешно положен конкурс постъпва на работа във Великотърновския университет като асистент по съвременен български език. По време на следването си и като асистент тя продължава паралелно чуждоезиковото си образование, като изучава английски, словашки, руски, полски и италиански език, което ѝ дава подготовката на

един съвременен лингвист.

Защитава докторска дисертация през 2002 г. на тема „Субективност и субективна оценъчност при употребата на местоимения в българския език”. Въз основа на нея е написана и издадена първата ѝ монография със заглавие *Българинът в своите местоимения*, която по думите на нейната

рецензентка проф. дфн Руселина Ницолова представлява едно кохерентно описание на българските местоимения с оглед на егоцентричността и свързаната с нея основна опозиция свой:чужд, която пък от своя страна се свързва с опозициите определен: неопределен, видим: невидим, близък: далечен, добро: лошо. Този семиологичен и етнолингвистичен подход позволява данните на българския език да се съпоставят с данните на други езици, т.е. работата подготвя почвата за съпоставителни и типологични изследвания. За пръв път книгата представя цялостния механизъм на оценките, изразявани от местоименията, с помощта само на три семантични признака, което има не само частнонаучно, но и теоретично значение за аксиологията.

Втората монография на авторката е *Количествен анализ на местоименната употреба в стиловете на българския език*. Книгата представя друг ракурс към функционирането на местоименията – тяхната стилистична значимост с оглед на честотността им. В монографията се намират първият азбучно-честотен речник на местоименията по стилове в българския език, оригинални рангови списъци и стилистични коментари на получените данни.

Доц. Мария Илиева е автор на повече от 50 публикации, между които речници, учебни помагала и др.